

Unele gânduri scurte referitoare la slujba în Adunare (1)

Mesagerul Domnului

Roy A. Huebner

© SoundWords, Online începând de la: 06.07.2020, Actualizat: 06.07.2020

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Cuvânt introductiv

La sfârșitul însemnărilor sale la cartea Deuteronomul, C.H. Mackintosh a scris:

O activitate mai insistentă și mai practică este necesară printre noi. Slujirii noastre îi lipsește deseori elementul profetic și pastoral. Când spunem elementul profetic ne referim la caracterul slujirii, care se ocupă cu conștiința și o aduce în prezența lui Dumnezeu. De o astfel de slujire avem nevoie înainte de toate lucrurile. Slujirea în mijlocul nostru este îndreptată prea mult spre înțelegere (minte) și prea puțin spre inimă și conștiință. Învățătorul se adresează minții, profetul se adresează conștiinței¹, păstorul se adresează inimii. Vorbim în general că ar fi posibil ca toate cele trei elemente să fie unite în slujirea făcută de un singur om. Și cu toate acestea ele sunt total diferite unul de altul. Acolo unde într-o adunare lipsește darul de profet și de păstor, învățătorii ar trebui să privească serios la Domnul și să-L roage pentru putere și competență să se poată ocupa cu inimile și conștiințele credincioșilor. Domnul fie preamărit, că El posedă toate darurile necesare, toată puterea și tot harul pentru slujitorii Lui! Tot ce avem noi nevoie este să-L așteptăm cu adevărat serios și sincer. Cu siguranță El ne va da harul necesar și aptitudinile necesare pentru fiecare lucrare de slujire, la care am fost chemați în Adunarea Lui.²

Din fericire sunt tot mai multe străngeri laolaltă în care slujirea are loc după modelul din 1. Corinteni 14. Dorim din inimă să ne încurajăm în privința aceasta, ca acolo unde este un dar, acesta să fie practicat. Cu toate acestea trebuie cu regret să atenționăm asupra faptului că în astfel de străngeri laolaltă carnea folosește ocazia și răpește timpul și astfel împiedică adevărata slujire, pe care o dă Capul prin aceia pe care El i-a ales să vorbească. În cazul în care aceasta este mai mult decât o excepție, acest lucru ar trebui stăvilit.

Introducere

Slujirea este practicarea unui dar. Aceia care în [pen]ultimul secol s-au adunat în Numele Domnului nostru Isus, au învățat aceasta și de la început le-a fost clar că un sistem clerical și un sistem în care numai un singur om face lucrarea, nu poate fi de la Dumnezeu, căci o astfel de practică este în contradicție cu Scriptura. Însă la fel de clar le-a fost și faptul că ar fi o greșeală dacă *oricine* face lucrarea de slujire prin Cuvânt, deoarece și așa ceva este împotriva Scripturii. Aceasta a fost confirmat corespunzător prin scrierile lor. În exercitarea slujirii prin Cuvânt noi folosim uneori astfel de metode carnale – sau metode asemănătoare -, ca să împiedicăm să nu ne expunem urmărilor asemănării noastre cu lumea și slăbiciunii spirituale care rezultă din aceasta, și astfel să ascundem adevărata noastră stare colectivă. Pe de o parte facem probabil înțelegeri omenești, ca de exemplu prin alegerea vorbitorilor; sau pe de altă parte putem numi bun gândul că oricine poate face o lucrare de slujire prin Cuvânt, sau ceva asemănător.

Este de asemenea posibil ca noi să devenim tot mai insensibili pentru lipsa de putere spirituală în străngerile laolaltă, atunci când suntem adunați ca prin aceasta Domnul să poată vorbi prin acela pe care El l-a hotărât (1. Corinteni 14). S-ar putea să fie o lucrare de slujire al cărei conținut este conform Scripturii, și cu toate acestea lipsește ceva, care nu ne-a fost dat,

ceva de care avem nevoie. Dacă aceasta este starea noastră colectivă, atunci cu regret este foarte probabil că „slujesc în Cuvânt” aceia care pot vorbi bine, dar care nu au darul slujirii prin Cuvânt. Mesagerii Domnului cu un mesaj de la Domnul vor fi în acest caz împiedicați în vestirea mesajului (compară cu Hagai 1.13). Haideți să medităm împreună la unele aspecte importante cu privire la vestirea Cuvântului în Adunare.

Nu este o lucrare făcută de oricine

Fiecare credincios are unul sau mai multe daruri (1. Corinteni 12). Și dacă acestea sunt folosite este un câștig pentru serviciul creștin (serviciul divin). Unii au darul de a vesti public Cuvântul lui Dumnezeu, dar mulți nu au darul acesta. Noi nu avem voie să trecem peste ceea ce ni s-a dat (Romani 12.3-8), atât cu privire la măsura darului cât și cu privire la faptul că noi am proceda așa ca și cum am avea ceva, dar de fapt nu avem. Arhip de exemplu avea o slujbă care i-a fost încredințată:

- **Coloseni 4.17:** Și spuneți-i lui Arhip: „la seama la slujba pe care ai primit-o în Domnul, ca s-o împlinești!”

Eu presupun că aceasta era o slujbă care includea și slujirea prin Cuvânt. Lui Arhip i s-a încredințat ceva, și el a fost îndemnat să practice această slujbă și să nu devină delăsător în ea. Din principiul acesta noi toți putem trage foloase: să fi plin de râvnă în ceea ce am primit în Domnul. În orice caz este punctul esențial, că o slujire publică în Cuvânt este numai pentru aceia care au primit o astfel de slujbă în Domnul.

Probabil că unele citate de la frații din [pen]ultimul secol sunt ajutătoare pentru a înțelege punctul lor de vedere scripturistic referitor la această temă.

O slujire rânduită de oameni sau chiar numai din inițiativă proprie este întotdeauna nepotrivită în Adunarea lui Dumnezeu. Cine vrea să slujească aici, acela trebuie să fie echipat de Dumnezeu, învățat de Dumnezeu și trimis de Dumnezeu.³

Eu definesc slujirea creștină în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind practicarea unui dar spiritual. Slujirea prin Cuvânt este practicarea unui dar, care are Cuvântul ca subiect. [...]

Slujire înseamnă mult mai mult decât că un credincios vorbește conform adevărului despre Cuvânt: ea este practicarea unui dar dat de Hristos [...]

Carnea poate lucra în două privințe: în înfumurare, pentru înaintare, și în mândrie, care te face să dai înapoi de frică să nu fi încadrat ca închipuit. Ambele sunt false. [...]

S-ar putea deci pune întrebarea: Nu se pot credincioșii înșela? – Desigur. Însă acolo unde ei se strâng simplu spre Numele Domnului și sunt învățați prin Cuvânt, un frate va chibzui bine dacă să se scoale și să slujească. Înfumurarea și mândria se poate găsi pretutindeni și întotdeauna sunt rele. Însă cu siguranță acolo unde Cuvântul lui Dumnezeu este cercetat cu seriozitate și aplicat cu înțelepciune, vorbirea este cea mai grea. Acela care nu a primit cu adevărat ceva de la Dumnezeu va fi acolo destul de sigur recunoscut ca atare. Și dacă acționarea creștină făcută în dragoste este prezentă, cu siguranță el va fi oprit să facă așa ceva.⁴

Nimeni dintre noi nu susține părerea că toți ar fi învățători sau profeți; numai aceia sunt, pe care Domnul îi dă și îi trimite.⁵

Nu este o întrebare referitoare la slujire și nici măcar o întrebare referitoare la ceea ce oamenii numesc „slujire programată”. Cine pune sub semnul întrebării „slujirea programată”? Și cine poate tăgădui totodată că Dumnezeu folosește și frați, care nu sunt cunoscuți pentru o astfel de slujire? Eu cred că Dumnezeu Își păstrează dreptul în Adunarea Sa – dreptul Său să ridice un om care să vorbească un cuvânt (și probabil cuvântul acesta este un cuvânt important) și care probabil nu va mai fi folosit de Dumnezeu pentru a vorbi; el a fost folosit de Dumnezeu numai pentru o anumită misiune.⁶

Aceasta este cu totul altceva decât o slujire pe care o poate face oricine și decât părerea că toți frații au voie să vorbească profetic într-o adunare. Părerea aceasta se bazează pe o interpretare falsă a textului din 1. Corinteni 14. În continuare un extras din scrierea excelentă [Five Letters on Worship and Ministry in the Spirit](#) de W. Trotter (în care este citată și sprijinită o scriere mai veche a lui G.V. Wigram):

E. Am auzit că dumneavoastră afirmați că fiecare frate are aptitudinea de a da învățătură în adunarea credincioșilor.

W. Dacă aș fi făcut așa ceva, atunci aș fi tăgăduit acțiunea Duhului Sfânt. Nimeni nu are aptitudinea de a da învățătură, numai dacă Dumnezeu i-a dat un dar pentru aceasta.

E. Bine, însă dumneavoastră sunteți totuși de părerea că fiecare frate are dreptul să vorbească în Adunare, dacă el posedă aptitudinea pentru aceasta?

W. Nicidecum! Nici un om nu are un astfel de drept. Numai Duhul Sfânt are dreptul să acționeze [, și anume prin cine vrea El]. Un om poate posedea darul natural al vorbirii, dar dacă el nu poate „să placă aproapelui său spre bine, pentru zidire” [Romani 15.2], dacă el nu a primit un dar de har „pentru zidirea adunării” [1. Corinteni 14.12], atunci Duhul Sfânt nu l-a chemat să vorbească în adunare. Dar dacă totuși el o face, el dezonoarează pe Dumnezeu Tatăl, întristează pe Duhul Sfânt și desconsideră Adunarea lui Hristos. În afară de aceasta el arată egoismul lui.

E. Ce este deosebit în părerile la care țineți cu tărie?

W. Părerile mele „deosebite”? Considerați părere deosebită a mea, dacă eu cred că, deoarece Adunarea aparține lui Hristos, El i-a dat și daruri, prin care ea poate fi zidită și condusă corect, pentru ca ea să nu fie condusă greșit într-o direcție greșită și să nu-și piardă timpul, dacă ea ascultă cuvinte care nu sunt folositoare (chiar dacă ele după cum se știe pot fi foarte bune)?

E. Nu, recunosc că aceasta este corect; da, eu doresc să se năzuiască mai mult după aceste daruri ale lui Dumnezeu și să se aibă mai multă grijă să se interzică folosirea de alte mijloace, oricât de mult ar fi ele recunoscute pe baza aptitudinilor omenești și ale

elocvenței.

W. Și eu țin cu tărie la faptul că Duhul Sfânt dă daruri așa cum vrea El și cui vrea El [vezi 1. Corinteni 12.11]. Darului celui mai mic ar trebui să i se deschidă ușa pentru practicarea lui așa cum se deschide celui mai mare dar și în afară de aceasta ar trebui ca practicarea darului unui frate nicidecum să nu împiedice practicarea darului altui frate.

E. Aceasta este de la sine înțeles.

W. Dumneavoastră spuneți: Este de la sine înțeles. Dar nici în biserica din Anglia⁷ și nici în corporațiile creștine mai mici nu se procedează conform cu 1. Corinteni 14. Permiteți-mi ca în legătură cu aceasta să spun că nici un dar al lui Dumnezeu nu trebuie să se aștepte de la recunoștință din partea Adunării, înainte ca el să poată fi exercitat. Dacă el este de la Dumnezeu, atunci El îl va recomanda și-l va confirma, și credinciosului îi rămâne numai să-l recunoască cu mulțumire.

E. Vreți să spuneți prin aceasta că nu există nici o îndreptățire la existență pentru o slujire reglementată?

W. Dacă prin „slujire reglementată” vreți să spuneți „slujire stabilită” (adică, că în fiecare adunare sunt din aceia, dotați de Dumnezeu ca să vorbească spre zidire, în număr limitat și sunt recunoscuți de credincioși), atunci eu recunosc aceasta. Dar dacă prin „slujire reglementată” înțelegeți o slujire exclusivă, atunci nu pot fi de acord. Prin slujire exclusivă înțeleg că anumite persoane sunt recunoscute ca numai ele să ocupe locul unui învățător, și în acest caz practicarea unui dar real, adevărat va apare ca fiind împotriva reguli. Astfel în bisericile engleze mari și de asemenea și în cele mai multe biserici libere o slujire făcută de două sau trei persoane, care sunt cu adevărat dotate de Duhul Sfânt, ar fi considerată contrar regulilor.

E. Cum justificați dumneavoastră diferențierea dumneavoastră?

W. Eu văd din Faptele apostolilor 13.1 că în Antiohia erau numai cinci bărbați, pe care Duhul Sfânt i-a recunoscut ca învățători: Barnaba, Simeon, Luciu, Manaen și Saul. Fără îndoială în străngerile laolaltă ale credincioșilor numai de la acești cinci bărbați se aștepta o vorbire și o învățătură. Drept urmare slujirea era stabilită, dar nu era o slujire exclusivă [care să fi fost făcută numai de acești bărbați]: căci atunci când Iuda și Sila au venit în Antiohia, ei au putut fără greutate să-și ocupe locul între ceilalți (Faptele apostolilor 15.32), așa că numărul învățătorilor recunoscuți a crescut.

E. Dar cum gândiți cu privire la propunerea unei cântări, rostirea unei rugăciuni sau citirea unui pasaj din Scriptură?

W. Și aceste lucruri ar trebui, ca toate celelalte, să aibă loc sub călăuzirea Duhului Sfânt. Este foarte regretabil dacă cineva propune egoist o cântare, se roagă sau citește un pasaj din Scriptură, fără să fie călăuzit de Duhul! Cine face astfel de lucruri, prin aceasta

face cunoscut că el a fost mișcat și îndrumat de Duhul Sfânt, însă cine le face fără această călăuzire, acela procedează peste măsură. Dacă credincioșii înțeleg ce este părțășia, atunci ei vor ști și cât de serios și de greu este să conduci o adunare în cântare, rugăciune și așa mai departe. Să te adresezi lui Dumnezeu în numele adunării sau să propui o cântare, pentru ca prin aceasta adunarea să exprime înaintea lui Dumnezeu adevărata stare a inimii ei [sentimentele ei de moment], necesită multă înțelegere, respectiv călăuzire directă din partea lui Dumnezeu.⁸

În revista editată de W. Kelly *The Bible Treasury* a apărut în februarie 1858 următoarea recomandare pentru pliantul lui W. Trotter: „Cu mare bucurie recomandăm cititorilor noștri acest pliant clar, sănătos și potrivit ...”

În continuare un extras din J.N. Darby:

Vrem să ne amintim în locul acesta că niciodată nu a fost respinsă o slujire în mijlocul nostru stabilită dinainte, ci ea a fost mereu practică și recunoscută principal.⁹

Este clar că acești scriitori au respins gândul referitor la faptul că oricine ar putea face o slujire, la fel cum au respins „slujirea exclusivă” practică de sistemul clerical. Ei nu erau adepții interpretării că 1. Corinteni 14 prevede o slujire conform căreia fiecare ar putea face o slujire, sau că locul acesta ar lua în considerație că ar fi bărbați care numai ocazional ar fi „profeți”. Dacă am urma ordinea dată mai sus, referitoare la o „slujire stabilită”, aceasta ne-ar elibera de anumite slujiri pe care Dumnezeu nici nu ni le-a dat – cu toate că probabil nu s-a spus nimic contrar Scripturii. Acum vrem să ne ocupăm cu un alt aspect al slujirii.

Alergare fără mesaj

Este folositor și informativ să se citească 2. Samuel 18.19-32, unde găsim relatarea despre alergarea lui Ahimaat:

2. Samuel 18.19-32: Și Ahimaat, fiul lui Iadoc, a zis: „Lasă-mă acum să alerg și să duc știre împăratului, că Domnul l-a scăpat din mâna vrăjmașilor săi”. Și loab i-a zis: „Nu tu vei fi purtător de știri astăzi, ci altădată vei duce știri; dar astăzi nu tu vei duce știri, pentru că fiul împăratului a murit”. Și loab a zis etiopianului: „Mergi și spune-i împăratului ce ai văzut!” Și etiopianul s-a plecat înaintea lui loab și a alergat. Și Ahimaat, fiul lui Iadoc, i-a zis din nou lui loab: „Și, orice ar fi, lasă-mă, te rog, să alerg și eu după etiopian”. Și loab a zis: „De ce să alergi, fiul meu? Pentru că nu este o știre potrivită”. „Și, orice ar fi”, a zis el, „voi alerga”. Și loab i-a zis: „Aleargă!” Atunci Ahimaat a alergat pe calea câmpiei și l-a întrecut pe etiopian. Și David stătea între cele două porți. Și străjerul s-a suit pe acoperișul porții, pe zid, și și-a ridicat ochii și a privit și iată un om alergând singur. Și străjerul a strigat și a spus împăratului. Și împăratul i-a zis: „Dacă este singur, sunt știri în gura lui”. Și el venea mereu și se apropia. Și străjerul a văzut un alt om alergând și străjerul a strigat la portar și a zis: „Iată, aleargă un alt om singur!” Și împăratul a zis: „Și el aduce o știre”. Și străjerul a zis: „Văd alergarea celui dintâi ca alergarea lui Ahimaat, fiul lui Iadoc”. Și împăratul a zis: „Este un om bun și vine cu știre bună”. Și Ahimaat a strigat și a zis împăratului: „Pace!” și s-a plecat cu fața la pământ

Înainte împăratului și a zis: „Binecuvântat fie Domnul Dumnezeuul tău care a dat în mâinile noastre pe oamenii care și-au ridicat mâna împotriva domnului meu, împăratul!“ Și împăratul a zis: „Este pace pentru tânărul Absalom?“ Și Ahimaat a răspuns: „Am văzut o mulțime mare, când a trimis loab pe slujitorul împăratului și pe mine, robul tău, dar nu știu ce era“. Și împăratul a zis: „Dă-te la o parte și stai aici!“ Și s-a dat la o parte și a stat. Și, iată, a venit etiopianul. Și etiopianul a zis: „Știre pentru domnul meu, împăratul! Pentru că Domnul ți-a făcut judecată astăzi înaintea tuturor celor care se ridicaseră împotriva ta“. Și împăratul a zis etiopianului: „Este pace pentru tânărul Absalom?“ Și etiopianul a zis: „Ca tânărul acesta să fie vrăjmașii domnului meu, împăratul, și toți cei care se ridică împotriva ta spre rău!“

Motivele centrale în această istorisire sunt:

1. Era unul care voia să transmită un mesaj (loab)
2. Erau unii care așteptau un mesaj (David și însoțitorii/prietenii lui).
3. A fost trimis un mesager competent (cușitul - etiopianul).
4. Mai era unul care a insistat să fugă, cu toate că pentru el nu era un mesaj corespunzător (Ahimaat).

Problema nu consta în faptul că Ahimaat nu era un mesager – el era într-adevăr. Problema consta în altceva.

Este deprimant să trebuiască să constați că după convingerea unor frați noi avem între noi pe unii frați care nu numai insistă să alerge, când nu sunt trimiși (din aceia ca Ahimaat), ci și din aceia care într-adevăr aleargă, cu toate că ei nu sunt mesageri. Într-o strângere laolaltă pentru zidire (conform cu 1. Corinteni 14) aceasta se poate remarca foarte bine. Nu că ei spun ceva fals, atunci când încearcă să slujească cu Cuvântul. Ci ei nu au nici o misiune și de aceea înfundă canalele binecuvântării la vestirea Cuvântului, pe care Capul vrea să le folosească. Ca să zicem așa, ei nu au calitatea lui Hagai: solul Domnului vine cu un mesaj al Domnului (Hagai 1.13). Unii credincioși vin de departe, parcurg distanțe mari, ca să ia parte la orele de adunare obișnuite sau la cele speciale, și au parte de această dezamăgire; mulți, care cunosc nevoia aceasta, suspină din cauza aceasta.

Nu vorbim aici de faptul că poți greși uneori, prin aceea că nu îți dai seama despre ce urmărește Domnul într-o anumită ocazie; aceasta se poate întâmpla oricărui slujitor al Domnului. Însă acum ne gândim la frați care nicidecum nu sunt mesageri, adică nu au darul de vestire a Cuvântului. Și în al doilea rând ne gândim la pericolul de a te ridica fără să fi însărcinat pentru aceasta – ci numai pentru simplul fapt că ai aptitudinea de a transmite mai departe un mesaj.

Mai sus am învățat că „slujirea este practicarea unui dar“. Fiecare creștin credincios are un dar sau mai multe (*charismata*, dacă așa se vrea spus), așa cum este prezentat în 1. Corinteni 12.7,11 și în Romani 12.4-8. Nu toate darurile includ și activitate publică; dar fiecare are ceva, și practicarea darului are loc în slujire. O slujbă în public necesită un anumit dar, și dacă cineva nu are acest dar, de ce încearcă el să practice un dar pe care nu-l are, pe care Hristos nu i l-a dat (Efeseni 4), pentru care Duhul nu-i dă nici o putere (1. Corinteni 12) și drept

urmare practicarea lui nu este un serviciu divin real (Romani 12)? Noi dorim să oferim posibilitatea convenită pentru exercitarea oricărui dar, care se arată. Știm de asemenea foarte bine că există o măsură diferită pentru fiecare dar (Romani 12.3-6: „măsura credinței”). Un frate poate fi foarte folositor în adunarea locală cu darul dat lui; și de asemenea el se va limita la aceasta, dacă nu gândește despre sine mai mult decât se cuvine (Romani 12.4).

Dacă ne comportăm cum se cuvine cu Scriptura ne vom supune la ce scrie în 1. Corinteni 14.29: „Doi sau trei profeți să vorbească, iar ceilalți să judece”, atunci când ne strângem laolaltă pentru „studiul Cuvântului”. Profeții (așa cum sunt descriși în 1. Corinteni 12) trebuie să vorbească, dar nu ca „profeți pentru o anumită situație sau un anumit timp” și nici atunci, dacă nu sunt dotați pentru slujirea în Cuvânt.

Să se țină seama cu atenție că și 1. Corinteni 14 nu descrie o slujire profetică legată de o anumită situație, la fel precum nu descrie o slujire de interpretare pentru o anumită situație. Cine voia să vorbească într-o limbă trebuia să aibă grijă să fie cineva care să traducă. Dacă nu era cine să traducă, el nu trebuia să vorbească în altă limbă (1. Corinteni 14.27,28). El nu se putea aștepta ca Domnul să trimită un „translator pentru situație”. Vorbitorii în limbă, interpretatorii limbilor și profeții sunt dotați cu un dar care este permanent în ei. Prin aceasta și din 1. Corinteni 14 este clar că este greșit să ne gândim la vorbitori în limbi, la interpretatori ai limbilor și la profeți „pentru situații deosebite”¹⁰; un astfel de gând este împotriva învățaturii Scripturii, conform căreia slujirea este practicarea unui dar.

1. Corinteni 12 („Duhul puterii”), 1. Corinteni 13 („Duhul dragostei”) și 1. Corinteni 14 („Duhul cumpătării”) constituie un pasaj deosebit în epistolă. Limbile, cunoașterea și profeția în capitolul 13 se referă la darurile corespunzătoare vorbirii în limbi, al cunoașterii și al înțelepciunii din capitolul 12. Prin limbi în 1. Corinteni 13.8 nu este vorba de limbi în general, care vor înceta, când va veni Domnul, ci de vorbirea în limbi care „încetează” (se sfârșesc) atunci când la sfârșitul timpului apostolic vor înceta și celelalte daruri ale semnelor. În contrast cu acestea se spune despre darurile cunoașterii (Cuvântului) și al profeției că ele vor fi „desființate” când va veni desăvârșirea. „Desființat” arată spre un act de terminare – în contrast cu „încetarea” darului vorbirii în limbi. Însă dragostea nu va pieri niciodată; aceasta nu înseamnă că dragostea va fi întotdeauna activă, ci că ea va rămâne să existe veșnic. Deci: limbile au încetat deja, cunoașterea și profeția continuă să existe până va veni Domnul, și dragostea rămâne veșnic. Dacă ținem cu tărie la contextul acestor trei capitole, aceasta ne va fi de mare folos la înțelegerea acestor întrebări.

William Kelly scrie în privința aceasta:

Dacă mergem la capitolul 14, acolo nu vedem principiul (pe care îl găsim în capitolul 12), și nici energia din capitolul 13, ci practica, aplicarea marelui adevăr. Însă în capitolul 14 nu auzim prea multe despre daruri – amintesc aceasta, deoarece nu demult timp aceasta a fost contrazis cu vehemență. Dumnezeu pornește de la premisa că noi am citit capitolul 12. Căci El nu scrie Cuvântul ca să cruțe pe oameni de greutatea ...

Darurile, despre care apostolul a vorbit în capitolul 12, sunt considerate în capitolul 14 ca premisă. Să argumentezi că în capitolul 14 nu se găsește nimic de felul celor din

capitolul 12 nu este altceva decât nebunia necredinței.¹¹

Profeții din 1. Corinteni 14 sunt aceiași profeți ca cei din 1. Corinteni 12. Cred că ne va face bine să înțelegem încă odată ce înseamnă profeția în Adunare. În comentariul său „Christian Ministry” W. Kelly scrie:

Apostolul începe cu profeția; aceasta este realmente forma cea mai înaltă a instruirii divine, care nicidecum nu are în mod necesar ca și conținut lucrurile viitoare. Într-adevăr profeții vorbesc și despre lucruri viitoare dar slujba profeților nu constă în aceasta. Pe de altă parte ar fi o greșeală mare să consideri profeția numai ca pe o slujbă generală de zidire. Versetul amintit din 1. Corinteni 14 nu ne dă o definiție a profeției, ci o descriere; aceasta înseamnă, el nu ne spune ce este profeția – și aceasta este totul (!) -, ci el ne descrie ce este ea în comparație și în contrast cu vorbirea în limbi. Vorbirea în limbi nu zidește pe credincioși, profeția însă îi zidește. Cu toate acestea sunt desigur slujitori care zidesc sufletește Adunarea, fără să profetească. Căci fără îndoială este ziditor când cineva întărește sufletul prin prezentarea lui Hristos și a dragostei Lui; la fel este și când frații și surorile sunt muștrați/mustrate în sens bun, sau învățați/învățate. Însă aceste ultime slujiri nu sunt profeții; acestea aduc conștiința unui om în prezența lui Dumnezeu, prin care sufletul simte că este glasul lui Dumnezeu care le vorbește și descopere înaintea lui Dumnezeu toate gândurile, motivele, sentimentele – pe omul întreg. Aceasta este profeția! Unele slujiri se apropie desigur mai mult de aceasta; însă aceasta este puterea propriu-zisă a profeției. Aici în 1. Corinteni 14 avem dovada. Un străin, care vine într-o Adunare în care se vorbește în limbi, ar putea gândi că oamenii sunt ieșiți din minți. Ce blamare pentru credincioșii din Corint! În felul lor de gândire copilăresc au gândit într-un mod foarte omenesc: „Dacă Dumnezeu ne-a dat limbile, atunci să le și folosim. Și deoarece nu este nici un loc care este așa de important precum este Adunarea, de aceea trebuie ca vorbirea în limbi să fie practică și în Adunare.” Un singur gând îndreptat spre Hristos, un singur simțământ pentru Biserică i-ar fi păzit de această greșeală. Căci în ce măsură vorbirea în limbi promovează gloria lui Hristos în Adunare? Îi zidește pe aceia care se strâng în Numele Domnului? Nicidecum! Dacă credincioșii din Corint ar fi privit sinceri la Hristos și s-ar fi gândit la ai Săi, atunci ei nu ar fi ajuns la o astfel de idee. Și astfel ei s-au rătăcit, căzând pradă sursei cele mai frecvente a rătăcirii: ei s-au gândit la ei înșiși și la propria lor importanță. Ei aveau darul vorbirii în limbi și gândeau că trebuie să-l practice, pentru că așa voiau ei! Putea cineva să le interzică aceasta? Nu era Dumnezeu Cel care le-a dat darul acesta? Vedem deci aici o acțiune în independență, și anume nu fără o justificare rațională, însă fără un cuvânt concret al lui Dumnezeu și chiar fără nici un simțământ spiritual, care este absolut necesar pentru aplicarea bună a adevărului. Credincioșii din Corint procedau omenește, chiar copilărește; ei nu erau spirituali, ci carnali; ei argumentau în loc să creadă. Și totul era fals.

Aceasta l-a determinat pe apostol să descrie un caz cu totul altfel: un om vine în Adunare și aude cum ei nu vorbesc în limbi (pe care nimeni nu le înțelege), ci cum profetesc. Ce diferență! Toate tainele inimii devin descoperite – și efectul asupra celui neinițiat sau necredincios este: el cade cu fața la pământ și simte că Dumnezeu este cu adevărat între ei! Atins de Cuvântul lui Dumnezeu, conștiința lui va avea o întâlnire cu Dumnezeu!

Noi trebuie să ținem seama că creștinii credincioși din timpul acela erau înconjurați de păgâni și de iudei – unii crescuți cu nebunia multor idoli și multor stăpâni, care din punct de vedere moral nu erau mai presus de ei, ci mai adânc decât ei; ceilalți obișnuiți cu moralizarea seacă și rece despre Lege și profeti. Ce schimbare era pentru ei, ca acum să întâmpine pe adevăratul Dumnezeu cu inima și conștiința! Efectul a fost uriaș pentru ei, în mod deosebit pentru sărmanii păgâni. Acești oameni s-au prăbușit formal înaintea Dumnezeului viu și adevărat, care le-a descoperit în felul acesta tainele inimii lor. Recunoaștem aici ce este profetia în ceea ce privește natura ei. Nu este vorba de a spune ceva despre lucruri viitoare, a căror împlinire trebuie așteptată. Aceasta nu este profetia la care se referă apostolul. În situații deosebite profetia se poate referi la lucruri viitoare, dar nu acesta este caracterul pe care noi ar trebui să-l așteptăm în zilele noastre. Eu nu cred că cineva, care profetește astăzi lucruri viitoare, face aceasta sub călăuzirea Duhului Sfânt – din simplul motiv că toate lucrurile de viitor, care sunt importante pentru Dumnezeu și pentru om, sunt conținute deja în Cuvântul scris. Ceea ce rămâne este celălalt înțeles: și anume că adevărul lui Dumnezeu este prezentat conștiinței omului și el îl descopere deplin pe om; că este Dumnezeu Cel care îi vorbește aici prin om. Nu văd nici un motiv să te îndoiești de faptul că Dumnezeu în bunătatea Lui facilitează încă aceasta – chiar dacă probabil rar și în dimensiuni reduse; nu mă îndoiesc că principiul are încă valabilitate și rămâne activ, atâta timp cât Dumnezeu are pe pământ o mărturie și un câmp de lucru.

În măsura în care profetia nu se referă la viitor, slujba profetică există și astăzi. Profetii au darul acesta, și ei sunt aceia despre care vorbește 1. Corinteni 14.

Dacă este clar că cineva nu are nici un dar profetic, adică nu este profet, dar el insistă totuși să vorbească, atunci lui i se poate ajuta prin aceea că i se spune că el nu are un astfel de dar. Dacă aceasta rămâne fără efect, atunci se pot aplica și măsuri mai severe.

De altfel Ahimaaț era cu adevărat un trimis. Aici avem deci problema că un mesager adevărat insistă să alerge fără să fie trimis! Ioab i-a zis lui Ahimaaț că nu este o știre potrivită pentru el, deoarece fiul împăratului era mort. Ahimaaț descindea într-adevăr de pe o linie bună, linia lui Țadoc și a marelui erou de război și a preotului Pineas (fiul lui Eleazar, fiul lui Aaron), păzitorul pragului cortului întâlnirii, care era plin de râvnă, cu râvna Domnului Dumnezeului său. Sunt tocmai acești fii ai lui Țadoc, care din pricina credincioșiei lui Pineas vor exercita slujba de mare preot în timpul Împărăției de o mie de ani (Ezechiel 40-48) sub preoția-Melhisedec a lui Hristos. Însă nimic din acestea nu l-au calificat pe Ahimaaț ca să alerge fără să primească o misiune de trimis. Un mesaj era numai pentru cușit (etiopian). Și tu – chiar dacă tu nu ai un nume mare: dacă Domnul te trimite, atunci ar trebui să te duci!

Observă că etiopianul s-a prosternat înaintea celui care i-a dat mesajul. Cât de important este

acest fapt: să primești un mesaj, să primești o misiune pentru îndeplinirea ei și să te prosterni înaintea dăătorului acestui mesaj (2. Samuel 18.21).

Însă cu regret Ahimaat s-a decis să fugă și să insiste pentru aceasta înaintea lui Ioab. Răspunsul lui Ioab a venit de fiecare dată tot mai scurt și în final el a renunțat să i se mai împotrivescă și în cele din urmă zice: „Aleargă!”

Înainte de a ne ocupa cu comportarea lui Ahimaat, atunci când a ajuns la David, să meditam la citatul următor:

Primind un dar în nici un caz nu ți se oferă în vreun fel o independență. Dimpotrivă, slujitorul care vrea să folosească cu credincioșie darul oferit lui, și numai pentru Domnul, trebuie să aștepte necondiționat indicația Domnului cu privire la locul, timpul și conținutul folosirii darului. Cred că în privința aceasta eșuează mulți frați talentați. Cu privire la aceste puncte ei își permit să fie călăuziți de situațiile respective și de impresiile lor proprii, decât după intenția Domnului, pe care ei ar putea-o afla prin credință. Sunt diferite feluri de slujiri, dar este același Domn. De aceea în exercitarea darului meu trebuie la fiecare slujire, pe care o fac, să fiu convins de a fi exact acolo unde Domnul mă vrea, și că pentru mine a venit momentul precis pentru a sluji; de asemenea, că eu am tema corectă. Cât de spiritual și plin de putere ar deveni fiecare slujitor, dacă el ar fi călăuzit în felul acesta sensibil de către Domnul! Sau mai bine invers: cât de mult ar trebui să se simtă ca lipsă mare în slujire, dacă nu se corespunde viu și consecvent acestei responsabilități! Cât de des neglijarea ei a condus la călăuziri cu lipsuri ale adunării și la predici fără folos, care sunt o rușine pentru Adunarea creștină! Nu că trecerea cu vederea a acestei responsabilități conduce întotdeauna că nu mai este felul de gândire curat – nicidecum. Dar dacă ea este trecută cu vederea – nu, dacă ea nu este respectată cu strictețe -, devii tu însuși etalonul pentru gândurile și dorințele proprii, și nici locul nici timpul și nici tema nu mai sunt alese ținând realmente seama de intențiile Domnului, ci se va ține seama numai de gândurile proprii. Într-un astfel de caz pentru o persoană individuală dusă în rătăcire ar putea să pară ca totul fiind foarte potrivit, în timp ce pentru Adunare este total deplasat și neiziditor.¹²

Deci Ahimaat pornise la drum și era un alergător iute (2. Samuel 18.23). Cineva mi-a povestit odată că la el erau străngeri laolaltă ca în 1. Corinteni 14.29 și că apoi un anumit frate a fost mereu în călătorie, până când în cele din urmă nu au mai fost străngeri laolaltă. Este acesta un ajutor scripturistic? Am folosi și noi un astfel de antidot dacă ar avea loc un abuz la frângerea pâinii, atunci când ne strângem să frângem pâinea?

Ahimaat l-a depășit pe cușit și s-a apropiat de împărat. Santinela a recunoscut alergarea deosebită și a zis, este vorba de Ahimaat. David a zis: „Este un om bun și vine cu o știre bună” (2. Samuel 18.27). Și noi vom reacționa la fel? Cine ne aduce vești bune, este un om bun! Să fim veghetori și să judecăm această atitudine în noi înșine. Să ne păzim să admirăm persoane și simpatizanți și să prețuim numai mesajele „bune” și pe mesagerii „buni”!

Nu se spune că Ahimaat s-a plecat înaintea aceluia care i-a dat misiunea (așa cum a făcut cușitul); el s-a plecat însă înaintea aceluia căruia i-a dus mesajul (ceea ce nu se relatează

despre cușit). Deoarece aici este vorba de o relatare din Cuvântul lui Dumnezeu, sunt numite, respectiv lăsate la o parte toate detaliile, după cum ele ne sunt folositoare în sens spiritual. În acest caz, cred eu, se face aluzie la acela căruia trebuie să îi fim plăcuți: celui care trimite, nu celor care primesc.

După aceea el a dat mesajul lui – un mesaj care în cea mai mare parte a lui, chiar dacă nu era complet, corespundea faptelor. Dar mai era ceva, care îl interesa în mod deosebit pe împărat: cum îi mergea lui Absalom? Acum s-a constatat că Ahimaat nu era trimis cu adevărat. El nu avea nici un mesaj! El vorbea, într-adevăr, și în ceea ce spunea nu spunea nimic fals; cu toate că este foarte ciudat că el nu știa nimic cum îi mergea lui Absalom. Probabil el era unul din aceia care întotdeauna se retrag, atunci când este stringent necesar să se spună ceva. În felul acesta se poate îngriji de calitatea proprie de a fi simpatizat. Aceasta este o metodă pe care unii o „aprobă” cu cuvinte ca acestea: „predică pe Hristos!” – ca și cum predicarea a ceea ce se cuvine lui Hristos nu ar fi „predicarea lui Hristos”. Într-o epistolă, în care se dau indicații de comportare omului lui Dumnezeu în timpuri de decădere, se spune: „Vestește Cuvântul” (2. Timotei 4.2). Vom face bine să ținem seama de aceasta și să nu reducem slujirea în Cuvânt la ceea ce place urechii oamenilor.

Răspunsul dat lui Ahimaat este: „Dă-te la o parte și stai aici!” (2. Samuel 18.30). Ahimaat risipea numai timpul împăratului. Și oriunde se întâmplă ca mesagerii lui Dumnezeu să se prezinte în felul acesta, nu este și astăzi acesta un răspuns potrivit pentru ei? Poate fi corect să se anuleze orele de zidire ținute conform cu 1. Corinteni 14, numai pentru că există Ahimaat, care le folosesc abuziv? Trebuie suportată această comportare? Sau nu ar trebui să li se spună și lor: „Dă-te la o parte ...”?

După aceea a venit cușitul și mesajul lui era în prima parte a lui în mare parte identic cu cel al lui Ahimaat. Dar după aceea a venit întrebarea: Ce este cu Absalom? Și etiopianul acesta a adus vestea sa în duhul din Hagai 1.13 – ca „solul Domnului a vorbit prin mesajul Domnului”; el a zis: „Ca tânărul acesta să fie vrăjmașii domnului meu, împăratul, și toți cei care se ridică împotriva ta spre rău!” Și David, în loc să răsfoiască plictisit în Biblia lui, sau să privească în jur la ceilalți oameni, sau să se miște încoace și încolo pe scaunul lui, în timp ce vorbirea continua, era „foarte impresionat”. Căci aici era un mesaj pentru el!

În Noul Testament citim: profeții să vorbească doi sau trei. Ah, de am recunoaște mai mult prezența Domnului Isus în mijlocul sfinților Săi adunați în jurul Lui, acolo unde acești doi sau trei (nu unul sau patru) sunt martori ai prezenței Sale, ca să ne slujească! Atunci ar putea chiar să ne curgă lacrimi – ca la David (2. Samuel 18.33).

Când Pavel a scris scrisoarea către credincioșii din Galatia, nu era aceasta „predicarea lui Hristos”? Când Ioan a scris celor șapte biserici (adunări) (Apocalipsa 2-3), nu era aceasta „predicarea lui Hristos”? Când Pavel a scris credincioșilor din Corint: „Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos și pe El răstignit”, el nu a aplicat aceasta numai la vestirea de bază și simplă a mesajului crucii, ci prin aceasta a vrut să spună că el – împuternicit prin Duhul Sfânt – a făcut toată slujirea sa având țelul să ducă la dispariție „pe omul dintâi” și „carnea” și să glorifice pe „Omul al doilea”. Acolo unde asemănarea cu lumea crește în gândire și dorințe, în comportare și relații, în îmbrăcăminte și așa mai departe, acolo

se disprețuiește în aceeași măsură orice slujire care aplică pe „Hristos și El răstignit” la această asemănare cu lumea și la egoism, care sunt așa de caracteristice pentru omul dintâi.

Ahimaat era un om cu o „slujire pozitivă”, așa cum ar formula unii. Se pare ca și cum noi am avea astăzi probleme cu aceasta; noi preferăm să auzim întotdeauna „slujiri pozitive”, care nu ne mustră și ne lasă în pace cu gândirea și acționarea noastră lumească. Însă în felul acesta întărim carnea. Și în cele din urmă ajungem la părerea că Ahimaat a fost trimis cu adevărat, în mod deosebit pentru că noi nu găsim nimic contrar Scripturii în expunerea lui. Însă mai bine ar fi dacă noi am sta o jumătate de oră liniștiți înaintea Domnului și am aștepta de la El să ne dea o slujire după voia Lui, chiar dacă timpul se scurge. În orice caz așteptarea ar fi un exercițiu spiritual folositor.

Să medităm la valoarea pe care o are o slujire în Cuvânt corectă, deoarece este ziditoare; și prin harul lui Dumnezeu să tragem foloase dintr-o astfel de slujire.

Adnotare

[1] Deseori se gândește că un profet ar fi numai acela care prezice evenimentele viitoare, însă o asemenea delimitare a expresiei este falsă. 1. Corinteni 14.28-32 dă cuvântului „profet” și „a profeti” un înțeles mult mai larg. Învățătorul și profetul stau strâns în legătură unul cu altul și în mod frumos. Învățătorul prezintă adevărul Cuvântului lui Dumnezeu, profetul îl aplică la conștiință. Păstorul cercetează în ce măsură și dacă slujba celor doi are efect asupra inimii și vieții fiecărui credincios.

[2] Tradus din cartea *Die fünf Bücher Mose*, Christliche Schriftenverbreitung, Hückeswagen, 2011, „5. Mose 26. Die persönliche Heiligkeit”, pag. 1204–1206.

[3] C.H. Mackintosh, *Die fünf Bücher Mose*, Christliche Schriftenverbreitung, Hückeswagen, 2011, „2. Mose 4: Mose und Aaron”, pag. 263.

[4] W. Kelly în „Christian Ministry”.

[5] W. Kelly în *The Bible Treasury*, Anul 9, 1872–3, pag. 96.

[6] W. Kelly, *Lectures Introductory to ... Acts, The Catholic Epistles and the Revelation*, pag. 317.

[7] Remarca redacției: transpus la Germania, se poate gândi la bisericile mari.

[8] W. Trotter, [*Five Letters on Worship and Ministry in the Spirit*](#) [1857], pag. 8–9.

[9] Din *Collected Writings of J.N.Darby*, vol. 3, pag. 353, Bible Truth Publishers.

[10] Nota redacției: S-ar putea crede că această afirmație stă în contradicție cu ceea ce W. Kelly scrie mai sus:

Eu cred că Dumnezeu Își păstrează dreptul în Adunarea Sa – dreptul Său să ridice un om care să vorbească un cuvânt (și probabil cuvântul acesta este un cuvânt important) și care probabil nu va mai fi folosit de Dumnezeu pentru a vorbi; el a fost folosit de Dumnezeu numai pentru o anumită misiune.

Contradicția aparentă se clarifică astfel: R.A. Huebner vorbește despre regula pe care o găsim în Cuvântul lui Dumnezeu: Dumnezeu a dăruit anumite daruri și lucrează prin aceste daruri, și aici este așa, că nu fiecare are un dar pentru slujirea prin Cuvânt. Pe W. Kelly îl interesează să arate: Dumnezeu are dreptul să facă excepții, când consideră El, și în mod excepțional El poate folosi cândva pentru un singur cuvânt pe un frate care nu are darul

special. Este asemănător ca la darul semnelor: principial acestea nu mai sunt, însă Dumnezeu Își rezervă dreptul ca într-o situație de excepție să facă încă o dată o minune printr-un frate.

[11] W. Kelly, *The Action of the Holy Spirit in the Assembly*, pag. 39–40.

[12] Din „Ministry“ în *The Girdle of Truth*, Anul 8, 1864, pag. 368–369.

Tradus de la: [Einige kurze Gedanken über Dienst in der Gemeinde \(1\)](#)

Titlul original: „Part 1: The Lord’s Messenger“,
în *A Few Thoughts on Ministry in the Assembly*, 1985, Present Truth Publishers, pag. 1–13

Traducere: Ion Simionescu